

... ומתקבל מרביתו האור⁽²⁾ הקיים ייע"א שביציאת מצרים
יצאנו מ"ט שעיר טומואה, ובכפיה העומר נכנסנו למ"ט שעיר
סדרiosa⁽³⁾. ומי יבואו במל' בבורש"א עז"ד. כהיא עי"ש.

ונען נספּה בפסירת העומר הוא ע"פּ הזה"ק (ח' ג') איז;) דשבוע שבתוות הם בה' שבעה נקיים. ועפ"ז מבאר הראה"ה הק' בפ' וסתורם לכם, שהסתירה היא להנימרבה למיניהם רבי מאחר שרבה בש"ט

וכמוכר באנו בזאת אמר ר' חי: זיל קידיזה פקדואן דא לאטשר טפראת העומר, כד נפק ממצרים נפק ממסטרס, מהמן ולהלאה עיברין חשבנא, איאטען זי יומן דידיין אינון כלל אמר אוילאייטר. [זרונוט: מזותה ד היה לפארט טפראת העומר. כשצאו ממצרים יאנו חמוץותן, ואנו משנש השבען דחוית קידיזה פלעוז דסידור סידורי העומר], והם המשמשים מים של טהורה, לילנס לקלורשה. ואוותם מ"ט ימים חמם כל פנ' החורשה (והיית שלל בר גזים לבלכט תורתה).

לזהדוויג לאומה זו. וכיוון שנטמאה בטומאת מעדרים
שהיזו משוקעים במת' שעריו טומאה ע"כ דין בה
כמפט כליה הנכנתה לחופה שופרין ז' נקדים
להHIGHTEOR לבעלת. וכך הוי ישראל צדיקים לסתור

ו. [תירבות]: ישראלי בשתי כמורות נטמאו רושגמו עבם בכל מיני טומאה, עד שדי שוריות תחת מיש חחות הטומאה, והקב"ה הוציאים מתחום שעבור כל שאר הארץ, וכן שהכיסוס בבב"ט שערני קדשו בגין זה שדי שוריות בנטמאו, ענין מ"ט מילוט שאנו מגדים מ"ט של פטח, ואנו מוגשים ליטם וטבוחו, ועוד שוריות בנטמאו, והוא הדריך אתו מזור לנטמת ידים וגעה ללבנה שביעות, כי

5) קיבלת התורה ולהזודוג עם הקב"ה, שולות וה הי' נוותן להם את התורה מיד בצעאתם מצרים, אלא מכין שעדרין לא היו טהורים המטין להם עד שישלימו ז' נקיים כמשפט הטהרה. וזה הענין השני שיש בימי הספירה ישראלי סופרים שבעה שביעות

במוצות ספילת טהורה כנ"ל כ נמי סמל אלב
קמיס למכר יווע כ ימי ממומים
ל כ
טמות

כו בבחיה ז"ג לטהר עצם שיחיו מוסוגלים להגעה ל渴לה
התורה ולהזדווג עם הקב"ה להגעה לדיביקות בה.
טיריג'ס ערך אג' זט' 60

השנה, וברך שホールך בהם, כי מוליטים אותו כל ימות
עכ"ל, נמציא רעבhartiy בימי אל' צדקה לחיות ברודוק
לרווח חישבות הימים האלו כשורש לכל השנה כולה,
העבורה ברועה ובשרוש כן הדת הקדשה ברינה.

17 כל פאקס נמי ומכור כן גנולות, בפומקס חת מחר כל פאקס נמי
עמוקים כנ"י מהר קב"ה גמזרין זיכיון וכרכר נן
חמד נמיין, וכוכב מורה נמיהר וכוכב בעמיס
לדורות מילוי טין כהמורות נגימות צביי לאכבל
אלגוי יט' בוניס חלן, לין כה' וספרהש לפס כי חמן
18 תומכבר נמה נך. לומך דוח גמזרין כו' כלהמת
מאדמים עראי מנקטו למג'וי כהממה כרל' במר' נפ'

עד להג' השבועות הם תקופה אחת והמשך א' שמותה הסופית להג'יע לשיל'ימות קב'ת'. פירוש ה' כי וביום הבכורים בהקריבכם מנהה חדר ק' לה' בשבעותיכם, כי ע' נקרא התג' הק' של קב'

מפניו מהרין כי נולא. אך זו קבוצת שמות נפוצה יותר
במ"ט וו' ס' ז' ומלהמת לשלוט מ"ט עטנאל
בקבוצותם תיימיט בלאן כלל דנא וכמו כן ס' ז'
לו מטה וו' והנה בלאן כלתת ההורה מ"ט מהרין ז' גזעלי
האנך חרדיו ז'. כמו כן כמי הברור ויתר טהראן
ולו ז' ציון גסירה בלאן כלות קראל וגטו ק
כפרט ז' וכו' ז' ח' כבבשותם נקנץ קמארה מלהט

הتورה הג השבעות, לפי שורתו נבנה מהשבעות של ימי הספירה. וכך כמה יהודים משווים ומחייגו יותר בימי הספירה לטהר ולכך את מדרשו שבין אודם לחבירו שבין אדם למקום. כך ונכח ו-¹⁰ למדרגה הרואן של הג השבעות ובכלה התווודר

מִקְנֵלָה כַּטְרָה :
בְּגִיאָה - אֶלְעָזָר
(8)

וְגַם הַזָּמִינִים הֵקָּהֲלוּ הֵם הַמְלָאֵךְ שֶׁמְתַבֵּל
מִירַעַט הַרְאָשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח, שְׁבוּ מִאַרְכֵי הַקְּבָ"הּ הַאֲזִיר
עַל יְהוָה בְּאֶתְרֻחוֹתָה דְּלָעַלְלָא בְּכָחִי דִילָגָן, וְאַשְׁר מִ
נְשָׂאות רְשִׁימָא לִימִי הַסְּפִירָה, כְּדָבְרֵי הַרְהָ"קּ מִקּוֹן

הנו שלולו הרשימה החatta לא היו יכולם להיות
בימי הספירה. אח"כ באים ימי הספירה, ובמה צ
איש יהורי לעמל ולוחתיגע בטורת המדות
שיהי" ראיו לקבל האהרות העליונות של חוג השבר
וקב"ת, ומכליהם היא בחג השבעות גופו וគב

ולא בויסס א' של פושע. כי או באין כל האורות
העליגניות. ומיליאן כל הרצונות והמטרות בסלון
לחשוי. ורק אחר עבור יוסט הראשון האורות
הגדרלים שווינו מאיריים הסתלקו ושבו ל乾坤ות
הברעת נזנודע. עייב או הוא מוזם הספרירה
להיות זרינה זר. כי אשכ בחרש גן גור לין

הבנייה משבועותיכם פ"י מעכודת שבעה שבועות
רסתירה. ואו הוא הזמן של והקורות מנוחה חיה
לה לאהרן ר' י"ב ט"ז

15 הינו להיות נמוך אחר השם' בעוזו בקנות
השכל והעת:
ונזון' חכמת המושך מאת הארם שגם גוטו
ויר' קודש אף מבצעי הוראת השכל
וחזה' הכהנה רכה לשבעות. שלומת שהוא
נמוך אחר השם' בכחיו גוטו לבך. לעצמות

נשלמת כי אם בתקה השבוויות, שאין לך בן מורה אלי
מי שעסוק בתורה, וכמהה'כ בהוציאך את העז
מצרים תעבדן את האלקיים על ההר הזה, פ"י דמן
חיגמר וחשלם הוציאך את העם מצרים, כשהתעבדר
את האלקיים על ההר הזה. כי צייר'ת וכבה'ת את עז

שופעים עליו ביום השבעת אורות גודלים
ושפעת התורה:

אחד והמשן רצוף, וכל עוד שיהודי אינו עוכב ב

בפרק בתורה ופסחים שערם אין ב' הקב"ה
מכיריו עליהו בעצמו על רוחו הגד בפיו
ואני יומת ומל' העון המפזר אביה לאבלים
ונעל פשר השער מפרתו נגעה יפה' וכו' וה' ג' ס' 5
באשר הקב"ה מבזבז עלי' בעצמו, מודה לך על
היאר חסן הנגרם מביל' שיש פק' כי השם
היאר ברור בעצמאותך לך אמר שתקדש מרים
לעלו' ויל' כי יראות טעם שלו השם כבירי עלי',
ונמה' שחשך יה' מברך הכא ברור ואין בו שם
שפך בכו' שהאנו ית' דבור, וכך יראה חסן אשר
מכיריו עלי' בדור ז' שאנ' פק' בידראת השם
שלדרת'

25. $\sqrt{r^2 - s^2} = \sqrt{a^2 + b^2}$

(13)

ובוגה יש לפרש מהי'כ וופרham לכט ממהר
השכנת וגוי שתוכנונה יויס' הראשון של
פסח, ולמה קראו המכוב בכגא שבת א'ר
הנהנו אלו אמרם בספרה כדי שייתרנו נפשות
עלכל ישראל מזוהמתם. וושי' פירש' וזה המא'
תתביבות היצר, והיוינו ישיתנה באז' מה טבע
הבלב' שלא מיאתוא ב'כ' לדברים שאינן ראיין.
זה ענין מי' הספרה הכהנה לתוך השבעות,
שבשבועה שעמדו אבותינו על הר סיני מסכו
זהותהן, וב'כ' נתערור מעניין זה בכל שנה
ושוננה כשהגעו הום כנדע, וצריכין כל ישראל
להיות כאיש אחר חבריהם. מכ'ש האדם עצמו
שיוציאו הגוף והנפש לאחדרים וככלי. ומאין
באין לפתחהفتح לבוא להזוכך'. כי כל עוד
שהזהומה שולט כמעט שאין בכם האדם
לחתערור עצמו

三

פרק ח'

א. יסוד האמונה השלמה שבבל ובובו הוא מתחם מעמיק סגולות הנגש
шибישראל. לעומת מוכון קרבן העומר של שערורים, מכלל בחכמה הנוטה רק לרשות
הטבעי, אהורייו וועל גביו בא יסוד העילי של אשכלי והמלורי, אמונת חולשת האדם
גורמתה. שהיוזמו טבשרא למחקר שכלי יוחלש בו יסוד הגותה האמנית, ובהתו
עלם באמונה הוא עלול לפחות בהשכלה וחכמת לב. אבל תכליתו בכל מלא עזע כאייל
שכל כת לא ימעט את חברו, ולא יתמעט על ידו, כייא יתגלח בכל רוח אין לו שום
היה הוא השולם בדבו: וזה האמונה צריך שיתה שלם כ"כ כאילו אין לו שום
אפשרויות של מחקר, ולעומת זה צריך שיתה מה החכמה כ"כ מעולה ומורו כמו
לא היה כל כה של אמונה בנפש. "אדם ובאהמה — עורומים בדעת ומשימים עצם
כבכמה". אכן ואה היא מוששה מיהודה לישראל, שהאמונה הקיימת היא אצלם
ככערית, מצד המוששה הגדולה-של גלויו שמיינה. רק עם חכם וגבעון הגו הדוד
זהה — הניסחה אלהים לאן לךת לו גוי מקרוב גוי". ולהפוך, הכפירה היא אצלם
בלתי-סבירות, ואפשיות רך ע"ז העוזה של שכرون, שמתוך עקשנות או תאווה. מה
שאין בן אמות העולם. שמצוות האמונה אצלם היא דוקא ע"ז שכрон, כי לא
נגלו להם עניינים מוחשיים גדולים על יסודי אמונותיהם. על כן אין טבעם האגוני
గוזר להאמין ב"א הפסכמה ממשברת והתגברות על הטבעות. ועל כן טובח מאד
ישראל תמיונות האמונה בפסחותה. שהיא ג"כ מבורה ביום בהיר, "ברה ככמה".
ולפיכך מוחבר הא פה ל'צרצה ע"ז ספרית העומר שבבית ומדCHED, שרווא
בחברות את מגות השערורים, מכלל בחכמה, נתית הרשות הטבעית. אל החטאים, מכלל
אדם, העלי השללי הרוחני, ע"ז הדעת חטה היה. ושני הכתות היסודותים אלה
מנגנים את כל מלא ערכם ופעולתם, במפעקי הנפש ומרחבי החיים, בהזיפות כל
אחד ב眾רתו העזימית השלמה, באין שום דבר מעיק לו כלל, ובהת恭נס והתקשרות
יזיד לערכבה אהוזהיהם עליונה.

58) *et cetera*

三

פניאו ר' רבוי ויסי אמר: ר' אראוי היה צערורא שיטרתו תורה על ידו לישראל, אילמלא לא קדרמו משה. במשה הוא אמר זמשה עלה אל האלקיים. בטרוא הגז אמר "הזה צערא עלה מבעל", מה עלייה האמור בא תורה - אף עלייה האמור להלו מורה.

۱۸۳۷

18

טורה כו. מלה הוימה נטלו מכם לפי סדר היררכיה גראDED מדורות וערך:

mechan

עד י"ל במשמעותו מנהה חדשה לה, ע"פ האמור שעיקר העבودה בתקופה ימי הספרה להתחדש כבר"י חדש מהבי' בהמה לבחי' אדם. וזה פירוש והקרבתם מנהה חדשה שע"ז עברות הספרה וחדרשו להיות כמציאות חדשה. ומרומו ברית של מנהה חדשה אוטהיה מ"ח, שבוה יתרון האדם מן הבהמה. כי הבהמה אין לה דעת ושלטונו החומר והטכניות שלט עלי', ואילו האדם הוא בעל מה הדעת ומסוגן להיות תמיד תחת שלטונו הדעת. ועפ"ז נזכיר מאמר מון אדרמור'ר ב'ב"א ו'ב"ז שענייר התיקונים בימי הספרה והם השבות, כדכתיב שבע שכחות תמיימות חיהינה, שלכהפהח השבותה תהיאנה תמיימות. ומאחר שענייר העבודה של ימי הספרה היא להיות ברוי' חדשה, הרי ההמן והטוגן ביכולת להו ש"ק, שבו מסוגן איש י' יהו' להתחדש לברוי' חדשה, כי בש"ק מתחדשת כל הכריה לבריה חדשה, ומוחוך כך מסוגן גם כל יחיד להתחפן ולהיות ברוי' חדשה, וע"כ השבותה הם הומנו' המסוגן להשתנות מכבי' בהמה ללבחי' אדם.

مکالمہ میر

דברי התשודחות לפני כל לימוד

מכאן ואילך בספר נשח הויים (ש' ד- פט ז) ו"ל ראוי להלאם להכין עצמן כל עת קודם שיוחל ללימודו, להתחשב מעתם קנו במחזה הלב ביראה זו, ולחתור מעונתו בהדרוי התשובה, כדי שיכל להתקשר ולהתרכז בעת עפקו בזרה רתקה כרוכה ורוצין תרבץ, עפ"ל.

וילפ' שלפעמים אין לאדם יושב הרעה מפסיק לפני הלילה כדי ללחכש עם קנו, וכן רואת לבון לרשותה מה קיצור דברים שציבור כל אחד לפחות למשהו, כדי שיכל להזכיר אותו. וועצה מובא - רקআসো কল্প হুজুর- লহশুক ও বৰ্ম আল, লহৰবনো কথম লেনি কল সদ্ব ও দৰ শহো লোপ, কড়ি লুওৰ উচ্চমো বৰায় ললম্বৰ তৰুণৰ পৰাপৰাত.

- ג. למד תורה הוא וביקום ממש ביל יתברך.
- ב. צירלים לפלס תורתה נכתיתה, באימוט, ברחת, וביעז,
- הינו ביראות שמש ווכבר ראש בעה למורה.
- ג. החשוב להקדים גלו ועתו לעשׂו הילמוד ולטוח: הרין לומה,
- לקים מצות בוראו שאצנו לעסוק בדרכיו תורה, לשם יהוד
- קושטא בץ' והוא ושכיתתו.
- ג. הרין מתרחש על מעשׂ הרעים, ומתקבל על לחשב עצמי
- ברוחם.

ג. הרינו למד על מנת ללמד לשמר ולעשות ולקיים.
 ג. חרטו מכתב על עצמי למדור בily הוותה הרעות, ושלא להחכבל חוץ לפטר.
 ג. הרינו למד כדי לבקש את אמירתה רוחות, ולדיבינה הפה, ועל דעת לובבו כל מה שהוא לומד.

א. הריש למד מחתם אותבי אותו יתברך, כאמור אהבת את ה' אלכדי נו). וכן הזכיר האלה ונו, ודבריהם כב.

ג. אני מכין עצמי להוות כל קיבול לקרווחת החורה.

...הריי לומד בשם כל ישראל. מוכתם, והחצלים מכל מין.

ג. בירוי לומר בד לקדש שמו יתברך בעולמו.

ד. חוץ מזה ומשבנה להשיית על הכוחה הנדרלה שאוכבה בע"ה
ללמוד תורתו והקושחה בשעה זו.

ש. אנו מוחבל לפניו זה' שערוני בלטמוד, ואיך עני בחומרה
זקדרושה. אכן.

$$M_{\rm H_2} = B_{\rm J} \cdot M_{\rm J}$$